

ಹೆಜ್ಜೆ ತಿದ್ದುವ ಕಾಳಜಿಯ ಕೆಲಸ

ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಗುರುತಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪಾಲಕರಿಗೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿನ ಅರಿವು ಅವಶ್ಯ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಕಾಲ ಬದಲಾದಂತೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ವಿಧಾನಗಳೂ ಬದಲಾಗಿವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ಅವರ ಪರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವ ದೊಡ್ಡ ಗಡಣವೇ ಇದೆ. ಯಾವುದು ಒಳಿತು, ಯಾವುದು ಕೆಡುಕು, ಆರೋಗ್ಯ ಕಾಪಾಡುವುದು ಹೇಗೆ, ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಸುಲಭಗೊಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿವೆ. ಆ ಕುರಿತ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಲು ಕಂಪನಿಗಳಿವೆ. ಕೊಳ್ಳುಬಾಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ?

ಮಗು ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ಸಲಹೆಗಳ ಮಹಾಪೂರವೇ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಿಂದ ಹರಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಅನೇಕ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳಿವೆ. ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದವರು ಸೇವಿಸಬೇಕಾದ ಆಹಾರ, ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶಗಳ ಕುರಿತು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವೈದ್ಯರಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಹೆರಿಗೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ನವಜಾತಶಿಶು ಆರೈಕೆ, ಶಿಶುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಕಲಿಕೆ ಮುಂತಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಳಜಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿವೆ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದರೆ, ಒಟ್ಟು ಕಾಳಜಿಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಮಗ್ರವಾಗಿರಬಹುದೇನೋ. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಕಾಳಜಿಯು ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ಸಿಗಬೇಕು.

ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ಅವರ ಅಂಗಾಂಗಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದಿವೆಯೇ, ತೊಂದರೆ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ಎಂದು ಗಮನಿಸುವುದು ಇಂದಿನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಯುಗದಲ್ಲಿ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಸುಲಭವೆನಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಅಂತಹ ಮಗುವಿನ ಪಾಲನೆ

ಪೋಷಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಅವುಗಳನ್ನೆದುರಿಸಲು ಪೂರಕವಾಗಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಬಹಳವೇ ಕಡಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 'ಆಟಿಸಂ'ನಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಐದು ವರ್ಷದೊಳಗಿನ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನೂ ಹೆತ್ತವರು ಮತ್ತು ಬಂಧುಗಳು ಮುದ್ದಿಸಿದಂತೆ ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪೋಕರಿ ಹುಡುಗ' ಎಂದೋ ಅಥವಾ 'ಈ ಮಗು ಭಾರೀ ಚುರುಕಪ್ಪಾ' ಎಂದೋ ಹೇಳುತ್ತ, ಮಗುವಿನ ವಿಪರೀತ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವುದುಂಟು. 'ಯಾಕೋ ಈಕೆ ಬಹಳ ಸಮಾಧಾನ ಚಿತ್ತದವಳು', 'ಬಹಳ ನಿಧಾನ ಹುಡುಗ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ-ಮುದ್ದಿಸುತ್ತ ಬೇಗನೇ ದಿನಗಳು ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಮಗು ಹೈಪರ್ ಆಕ್ಟಿವ್ ಆಗಿದೆಯೆಂದೋ ಅಥವಾ ಮಗುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನೋ ಗಮನಿಸುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಯಾರೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ಬಾರಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದಾಗಿ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಯಾರೂ ಮುಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದವರು ಕೆಲವು ಊನಗಳನ್ನೋ ತೊಡಕುಗಳನ್ನೋ ಗಮನಿಸಿದರೂ, ಆ ಬಗ್ಗೆ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಹೇಳಲು ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಋಣಾತ್ಮಕವಾದ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. 'ಅವರ ಮನಸ್ಸು ನೋಯಿಸುವ ಕೆಲಸ ನಮಗೇಕೆ' ಎಂದು ಅನೇಕರು ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬೇಗನೇ ಗುರುತಿಸಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಆರಂಭಿಸುವುದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 'ಆಟಿಸಂ'ನಂತಹ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಮಗುವನ್ನು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ವೈದ್ಯರ ಬಳಿಗೆ ಚೆಕಪ್‌ಗೆ

ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮಗುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಚಾರ್ಟ್ ನೋಡಿ ವೈದ್ಯರು, ಆಟಿಸಂ ಇರಬಹುದೇ ಎಂಬ ಸಂಶಯದೊಂದಿಗೆ, ತಪಾಸಣೆ ಮಾಡಿ, ಕೆಲವು ಸಮಯದ ಬಳಿಕ ನಿರ್ಧರಿಸಬಹುದಷ್ಟೇ. ಮಗುವಿಗೆ ಕೇವಲ ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷವಿದ್ದಾಗಲೂ ಇದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಸಮಸ್ಯೆ ಅರಿವಿಗೆ ಬರಬಹುದು.

ಡಿಸೈಕ್ಲಿಯಾ ಎಂಬುದು ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತೊಂದರೆ. ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾದಾಗ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಾ ಬರೆಯುವುದು, ಉಲ್ಲಾ ಓದುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವೂ ಹೌದು. ಹಾಗಾಗಿ ಮಾತಿನ ತೊಂದರೆ, ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಓದುವುದು ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ತೊಂದರೆಯನ್ನು 'ಸಮಸ್ಯೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾವಾಗ ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನ್ಯೂಕ್ಲಿಯರ್ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಈ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯವಧಾನ ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯೇ.

ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕದ ತೊಂದರೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪೋಷಕರು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿನ ಅರಿವು ಹೊಂದಿರುವುದು ಉತ್ತಮ. ಹಾಗೆಂದು ಮಗುವಿನ ತೊಂದಲು ನುಡಿಯನ್ನು, ತಪ್ಪುಓದುವಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದು ಸಂಶಯಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವುದು ಸವಾಲಿನ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಸಜ್ಜಾಗಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಕ್ಷೇಮ, ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಕ್ಷೇಮ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in